

Medvedek Capljač.

Zgodba za najmlajše.

Ilustriral Fr. Košir.

12.

(Konec.)

Capljač še nikoli ni tako hudo jokal. Potegnil se je pod lesniko in se dušil v solzah. Prišla sta Šapar in Švedrač ter sta se mu čudila. Cmokačka bi bila najrajši še sama zajokala. Prikazala sta se še oče in mati.

Kaj je danes Capljaču?

»Kaj se je zgodilo?« so silili vanj.

»Stric... stric...« je hlipal.

Godrnjavs in Momljačka sta se spogledala. Res, Plešimoža ni bilo. To ni pomenilo nič dobrega.

»Kaj je s stricem?«

»Človek... človek ga je... pokadil s pihalnikom...«

»Kje?«

»Tam... ko je tresel drobnico...«

»In kje je človek?«

»Utekel je... Spodil sem ga... Palico sem mu zlomil...«

Godrnjavs je bil obupan, ves iz sebe od žalosti. Obenem ga je popadla jeza. Brcnil je kamen, ki mu je bil pod šakami, da je odletel daleč v gozd.

»Ali se stric ni več ganil?«

»Nič več... Tresel sem ga, a nič... Krvav je...«

Momljačka je začela jokati. Godrnjavs je hodil tja in sem. Ni se mogel pomiriti. Tako dolgo ni videl brata, a zdaj so mu ga ustrelili. To je bila zanj težka izguba.

Medvediči so preplašeni gledali. Bili so tihi, tihi.

»Ubogi Podplatar!« je vzdihnila Momljačka. »Ni bil več za življenje. Pa kako, da je šel tja?« je vprašala Capljača.

»Rekel je, da bi rad jedel drobnice.«

»Kdo mu je povedal zanje?« ga je vprašal oče.

»Jaz.«

Godrnjavs se je zelo razjezil. Belo je pogledal in hudó zacepetal. Kar udaril bi ga bil, če bi Capljaču kaj zaleglo. Besed pa mu ni prihranil.

»Ti in vedno ti!« ga je trdó ošteval. »Pri vsaki nesreči in nezgodi samo ti! Za pestuna nisi. Za lov nisi. Poslušaj toliko kot nič. Samo za nerodo si. Po svetu pojdeš! Nič več te nočem gledati v svojem brlogu. Se boš že naučil živeti.«

Capljač je nehal jokati. Smrkal je in si brisal solze. Oče je govoril resnico. Da bi vse vedel, tudi tisto, kar je bil izbleknil stricu, to bi bil šele hud. Tak medvedič res ni vreden, da živi v Hudi luknji. O, Capljač je to tedaj rad priznal. Po svetu pojde. In če bi mu zdaj tudi branili, po svetu pojde!

»Saj tudi grem,« je rekel. »Še nocoj.«

»Le pojdi! Boš videl, kako ti bo gódirlo od samih drobnicah in gobah.« Oče se ni dal potolažiti.

Toda mati je bila drugačna. Ko je videla, da sin zares odhaja, ga je milo gledala. Bridko ji je bilo pri srcu.

»Naj počaka do jutri,« je rekla. »Zdaj bo že kmalu noč.«

»Ti ga vedno zagovarjaš,« je zabrundal Godrnjavs.

Momljačka je vzdihnila.

Godrnjavs je molčal. Saj tudi njemu ni bilo lahko. Nazadnje je imel Capljača celó rad. Kljub temu, da je nikoli ni naredil prave. Toda za vedno ne more ostati v brlogu.

Capljač se je poslovil od Šaparja, Švedrača in Cmokačke. Mati je zajokala.

Oče ga je spremil kos poti. Zdaj se mu je že pohladila jeza. Sinova usoda ga je malce skrbela. Pa saj je bilo še daleč do trde zime. Svet je velik. Ni, da bi se dalo živeti le v Hudi luknji.

»Človeka se ogiblji in volovjih rogov,« ga je poučil, ko sta se ločila. Medvedek je samo prikimal. Bilo mu je grenkó pri srcu.

Izginil je v gozdu. Nikoli več ga ni biló v Hudo luknjo. Bajè je postal slaven medved in doživel visoko starost.

Podkamenski:

Prvo obhajilo.

Janezek pripoveduje:

»Oh, kako lepó bilo jel

Mama, ti ne veš!

Kajti sama k obhajilu

redkokdaj le greš.

Hostija, to kruhek bel je,

kruhek bel, droban.

V njej pa Jezus čisto cel je
dan na dan.«